

Značenje vjere u mom životu

Meni vjera puno znači u mom životu. Vjera je dar Božji, moj osobni odnos s Bogom, susret sa živim Bogom.

Ako imam povjerenja u njega, to znači da prihvaćam sve njegove objave, kršćanske istine, da ga volim više od svega na svijetu i zahvaljujem mu na svemu. Kada molim ili na bilo koji način razgovaram s njim, moram vjerovati u to, moram se uzdati u njega i imati vjere da će On uslišati moje molitve. To znači da mu u potpunosti vjerujem i ne bojim mu se dati svoje srce, cijelu sebe. Ali vjerujem u Boga zato što ja to želim, i to je samo moja vjera, što god mi ljudi govorili o Bogu, oni ne mogu vjerovati umjesto mene. Vjerujem u Boga zbog njega samoga, molim ga da mi usliša moje molitve i predajem mu svoje srce. U mom životu vjera ima jako veliko značenje upravo zato što Bogu predajem sebe i dopuštam mu da me On vodi. Naravno, važno je i prakticirati tu vjeru, jer ne može vjera bez djela, ni djela bez vjere. Ako Bog želi da poštujemo Njegov zakon, onda ga, baš zato što želimo udovoljiti Bogu i volimo ga, moramo poštovati. Većina ljudi želi zanemariti Boga, misle da ih on samo sputava i ne dopušta im živjeti slobodno. Ne prihvaćaju ga kao autoritet; žele postati veći od Boga. Dok postaje gospodar prirode, čovjek ne zna o najvažnijim pitanjima ljudskog postojanja. Što čovjek više vjeruje, to više materijalne stvari gube vrijednost. Po mome mišljenju, duhovni dio svakog čovjeka puno je važniji nego fizički, jer nam baš vjera daje potpunu slobodu, Božje zapovijedi čine nas slobodnima, bez tereta grijeha na leđima. Kada počnemo ozbiljno o i naučimo prakticirati tu vjeru, onda ćemo moći reći da smo upoznali Boga, i naš život će se promijeniti iz temelja.

Karolina Popović, VIII. a

I danas mi Bog govori

Zovem se Petar. U mome mjestu Bog baš i nije poželjan. Ja i moja obitelj doselili smo se prije 8 godina ovdje. Mi smo, inače, iz Međugorja i nama je Bog vrlo bitan u životima. U ovaj grad sam stigao sa 6 godina i nisam znao razlikovati ljude koji mrze Boga i one koji ga ljube.

Odmah sam pronašao puno prijatelja koji nisu ljubili Boga, ali meni je bilo svejedno. Ja i moja obitelj svakoga dana smo zajedno molili i u nedjelju išli na euharistijsko slavlje. Moji prijatelji to nisu radili. Oni nisu ni molili, ni imali raspelo u svojim kućama. Majka mi nije znala objasniti zašto je to tako. Nisu je zanimali drugi ljudi i nije htjela „gurati nos“ u tuđa posla. Kako je vrijeme prolazilo tako sam gubio moje kršćanske običaje. Nisam više molio, nisam odlazio u crkvu, počeo sam sa huliganskim ponašanjem baš poput mojih prijatelja. Nije me bilo briga za školu (išao sam u peti razred), niti za obitelj. Tjerao sam po svome, ako nije tako, zna se, rade šake. Tako sam naučio i svidjelo mi se. Dobio sam ukor u školi i poslali su me kući. Iako sam bio poslan kući oko 16h, stigao sam oko 22h (bio sam sa svojim prijateljima na starom parkiralištu). Čim sam stigao majka se počela derati na mene, ali sam je ignorirao, napravio sam sendvič i otišao u sobu. Nakon što sam ga pojeo, legao sam u krevet i zaspao. Usnuo sam vrlo čudan san. Bio sam u pustinji. Puhao je snažan vjetar koji je dizao pijesak s tla. Nisam vidio ni prst pred nosom. Uplašio sam se. U daljini sam uspio uočiti mutan obris čovjeka. Dozivao sam ga ali on se nije ni okrenuo. Imao sam osjećaj kao da ga dozivam čitavu vječnost, ali on ni da bi trepnuo. Odjednom sam propao u zemlju i našao se na pašnjaku punom cvijeća. Tamo sam našao jedno pismo u kojem je pisalo : „Netko ti je bacio pijesak u oči! Vidio si me ali me nisi čuo. Zašto si to dopustio? Zašto?“

Probudio sam se sav znojan. Otrčao sam u kupaonicu i počeo plakati. Majka je odmah dojurila za mnom. Sve sam joj ispričao, a ona mi je samo rekla : „Bog!“ Odmah sam se presvukao i otišao u crkvu na ispovijed i misu. Opet sam počeo moliti, jer molitvom mi Bog i danas govori o svojoj beskrajnjoj ljubavi koju sam ja bio zakopao duboko u pijesak.

Gabrijela Ivanjko, VIII. a